

Л.В. Стрельцова

Астрономія Безмежності Миросика і бабусі Люди

Маленькі і великі
запитання Миросика –
казки і щира правда
для допитливих дітей
і дорослих

ББК 86.42

С84

Стрельцова Людмила

С84 **Астрономія Безмежності Миросика і бабусі Люди.** —
К.: «К.И.С.», 2017. — 48 с.

ISBN 978–617–684–181–4

Нова Епоха, в яку ми вступаємо, буде будуватися руками і серцями наших дітей та онуків. Великий Учитель казав, що треба дивитися тільки в майбутнє і тому необхідно звернутися до дітей. Саме в них — справжній початок великої справи майбутнього. На новому шляху тільки вони мають велику силу довірливості. Пам'ятайте, що майбутня істинна наука закликає до стислості, точності, краси. Учитель повинен з раннього віку сповістити дитину про шляхи в далекі світи Безмежності.

Редактор Марченко М.Г.

На обкладинці:
«Наша Сонячна система»,
малюнок Миросика в казковому селі.

На зворотній обкладинці:
Бабуся Люда і Миросик
у сонячному промінні в казковому селі.

ISBN 978–617–684–181–4

Трохи про наших казкових героїв

Мирослав (серед близьких людей — Миросик) — учень молодшої школи, розумний і допитливий хлопчик, хоча свій комп'ютер він любить більше за книжки. Це трохи засмучує його бабусю Люду, яка почала колись читати у п'ять років і перечитала багато книжок. Коли вона розповіла про це Миросику, той відказав: «Тоді ж була війна!» Дійсно, дитинство бабусі припало на воєнні часи, тоді діти не мали комп'ютерів, планшетів і, навіть, деколи хліба. Тому бабуся Люда вже тоді почала мріяти, щоб на Землі не було війн, де люди вбивають один одного, щоб люди поважали і любили своїх близьких і далеких. Відповіді на ці мрії-запитання вона шукала в книжках.

Книжки — як люди, вони бувають добрі та прекрасні — їх пишуть добрі, хороші люди; а є злі та хитрі — бабуся їх відра-

зу розпізнавала, і відкладала, не читаючи. Кожна людина має магнетичні властивості, вона притягує до себе не тільки подібних їй людей, а навіть книжки та речі. Любляча, добра людина привертає добро, а до злої притягується лихо і ненависть.

Мрії та пошуки добра привели бабусю Люду до книжок, повних великого розуму і любові до людей, а особливо, до дітей. То були книжки, написані не земними людьми, а людьми, що прийшли на Землю з інших планет, де вже немає війн, не проливається кров, навіть тварин, де люди живуть у любові та повазі.

Бабуся Люда вже багато років вивчала ту Велику Мудрість і зрозуміла, що всі нещастя і хвороби від того, що ми всі не знаємо самих себе, своєї Землі, і навколишнього світу.

Колись у далекі часи, у Греції, в місті Дельфі існувала казкова невидима істота — Оракул. Люди йшли до нього звідусіль, щоб отримати відповідь на головне запитання свого життя. Але підходячи до Оракула, люди часто мовчали, бо, щоб спитати про головне, треба мати багато

розуму. І Оракул казав тоді: «Людино, пізнай себе!».

Бабуся Люда раніше працювала лікарем, навіть була науковцем, і колись їй здавалося, що вона знає себе і багато знає про людину взагалі. Але зустріч з книжками Великої Мудрості збагатила її знаннями про людину, будовою подібну до Космосу — прекрасного і безмежного.

Недолугі письменники понаписували багато книжок, що забивають розум дітей і дорослих якимось злом, яке нібито йде з Космосу у вигляді страшних монстрів з лихих планет, що жадають захопити Землю. У нас на Землі накопичилось стільки власного зла, що воно здатне отруїти цілий Космос. Розвиток Космосу спланований на добро і любов, а коли люди починають замість любові плекати на своїй планеті ненависть — планета руйнується. Зло з інших планет не може прийти, бо зло не розвивається навіть технічно і еволюційно, воно руйнує себе.

Бажаючи поділитися здобутими знаннями, бабуся Люда писала книжки про Велику Мудрість позаземних Учителів людства,

проводила багатолюдні лекції-зустрічі, але коли у неї з'явився маленький онучок Миросик, вона зрозуміла, що головне — це розкрити очі на прекрасний світ любові навколо нас багатьом дітям і своєму Миросику. Так почалися її казкові бесіди про подібність будови людини і Космосу, під безкрайнім небом, в селі, розташованому просто в середині країни України, де у бабусі є хата і незліченна кількість квітів.

Тижневі канікули Миросика в казковому селі бабусі Люди

Миросик ще немовлятком не міг відвести оченята від зіркового неба. Ставши старшим, він і далі цікавився планетами і зірками, а щоб дитина могла отримати виважені відповіді на свої дитячі запитання, батьки водили Миросика в планетарій. Йому було цікаво там, але запитань з'явилося ще більше. Тому бабуся Люда запросила внучка на тиждень шкільних канікул до себе в село, щоб він поглянув на навколишній світ інакше, ніж науковці планетарію. Бабуся вважала, що дитина повинна вчитися широко мислити.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.